

Arrest

nr. 57 870 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 juli 2009 het Rijk binnen en diende op 23 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 25 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger, afkomstig uit Rangapur, Rautahat district, Nepal. In de tweede of derde maand van het jaar 2055 (Nepalese kalender, stemt overeen met de periode mei-juli 1998 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw vader, een sympathisant van de Nepali Congress Party (NCP), door maoïsten uit uw huis ontvoerd. Sindsdien is uw vader vermist. U meldde deze gebeurtenis, waarbij u aanwezig was, aan leden van uw VDC-raad (Village

Development Committee) en aan leden van het partijbureau van zijn partij, maar jullie kregen geen hulp uit die hoek. In de eerste maand van 2057 (april-mei 2000) werd ook u door maoïsten ontvoerd en meegenomen naar het Rukum district. Daar werd u twee jaar door de maoïsten vastgehouden en werkte u in verschillende kampen. U moest koken en afwassen. Soms deden ze beroep op u bij de aanval op een politiestation. Zo werd u ingeschakeld bij de aanval op een politiestation in Panch Katiya, Jajarkot district op 25/2/2057 (7 juni 2000) en in Prithvipur, Kailali district op 16/2/2058 (29 mei 2001). Uw rol beperkte zich tot het aandragen van wapens en het wegvoeren van gewonde strijders. In de derde maand van 2059 (juni-juli 2002) kon u uit dat kamp ontsnappen. U vluchtte naar Kathmandu en trok in bij een vriend in de wijk Balkhu. Daar werkte u in een reisbureau met buitenlandse toeristen. Ergens in het jaar 2059 (2002-03) wandelde u alleen door Balkhu toen u nabij Kumari Club op een aantal leden van de Youth Communist League (YCL) stootte. Ze sloegen u en maanden u aan hun rangen te vervoegen. Één week later verhuisde u van Balkhu naar Chovar in het Kirkipur district, nog steeds in de Kathmandu-vallei. Via enkele vrienden raakte u betrokken bij de pro-monarchistische Rastriya Prajatantra Party-Nepal (RPP-N). U woonde meetings van deze partij bij en hielp hen bij het verspreiden van posters en dergelijke. In de achtste maand van 2065 (november-december 2008) werd u weer op straat aangevallen door een bende van de YCL. Weerom sloegen ze u en maanden u aan hun partij te vervoegen. Daarop besloot u het land te verlaten. Op 21 juli 2009 vloog u van Kathmandu naar Delhi, India, alwaar u de volgende dag een rechtstreekse vlucht nam naar Brussel. U verbleef één nacht bij de smokkelaar en vroeg de dag daarop, op 23 juli 2009, asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een brief neer van uw partij RPP-N waarin zij uw lidmaatschap bevestigen en het feit dat u problemen had met maoïsten, alsook de vertaling van dit document en de enveloppe waarin u dit document hebt toegestuurd gekregen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Opgemerkt dient te worden dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Nepal, met name de twee aanvallen van YCL-bendes in Kathmandu. Uw opeenvolgende verklaringen over deze aanvallen door YCL afgelegd op het Commissariaat-generaal blijken immers geheel niet te stroken. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor ergens in het jaar 2059-60 (2002-2003) te zijn aangevallen in de wijk Hanuman Dhoka, een toeristische wijk in het centrum van Kathmandu, terwijl u op stap was met toeristen. U herkende twee aanvallers van in uw tijd in Rukum. Twee jaar later, begin 2062 (lente 2005), verliet u Balkhu en verhuisde u naar het dorp Chovar. In Chovar werd u in 2065 voor een tweede maal aangevallen, door een totaal verschillende bende (CGVS 4/3/2010 p.18-19). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u evenwel bij de eerste aanval van de YCL in 2059 alleen op wandel te zijn bij Kumari Club in Balkhu, niemand van uw aanvallers toen ooit eerder te hebben gezien en één week later te zijn verhuisd naar Chovar, alwaar u vijf jaar later – in 2065 – voor een tweede maal werd aangevallen (CGVS 28/5/2010 p.12-14). Deze tegenstrijdigheden zijn dermate cruciaal, dat aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, door de YCL fysiek te zijn gedwongen zich bij hen te voegen, geen enkel geloof kan gehecht worden. Bovendien zetten zij uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

Voorts blijken ook uw verklaringen over uw verblijf gedurende twee jaar bij de maoïsten bijzonder vaag. Zo is het opvallend dat u van uw verblijf van twee jaar bij de Maobadi niet meer exact kan herinneren bij hoeveel verschillende sub-groeperingen u hebt gediend, en u zich de namen van maar twee commandanten kan herinneren (CGVS 28/5/2010 p.6-7). U herinnert zich ook niet meer wie de hoofdcommandant was van uw groep (CGVS 28/5/2010 p.6), noch van de commandant onder wiens leiding u de eerste aanval op 25/2/2057 (7 juni 2000) uitvoerde (CGVS 28/5/2010 p.9). Tevens contrasteert het erg dat u de exacte datum van deze twee aanvallen kan geven, maar niet weet wanneer juist uzelf of uw vader zijn ontvoerd of wanneer u bent kunnen ontsnappen van de Maobadi (CGVS 4/3/2010 p.14 & 16-17). Eveneens opvallend is dat u de exacte datum kent van deze twee aanvallen, naar eigen zeggen omdat er achteraf steeds over gesproken werd, maar niet op de hoogte bent enige andere acties van de Maobadi in die periode (CGVS 28/5/2010 p.8-9). Zo weet u bijvoorbeeld niets van een aanval op 1 april 2001 op een politiestation in het Rukum district, waar u op dat moment verbleef en waarbij 31 agenten omkwamen (CGVS 28/5/2010 p.11). Bovendien verklaarde u dat bij de eerste aanval waaraan u deelnam 20 à 25 agenten, 10 à 15 Maobadi en ook nog eens 10 à 15 burgers werden gedood (CGVS 28/5/2010 p.9-10). Volgens info waarover het Commissariaat beschikt kwamen respectievelijk negen agenten, 21 Maobadi en zeven burgers toen om het leven. Ook verklaarde u geen zwaarder geschut dan geweren te hebben gezien bij deze aanval (CGVS 28/5/2010

p.7), terwijl uit ons beschikbare informatie blijkt dat de aanval werd uitgevoerd met bommen en mortieren. U slaagde er ook niet in dit beweerde verblijf bij de Maobadi te staven. Uit al bovenstaande vaststellingen dient eveneens te worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw ontvoering door Maobadi en (gedwongen) betrokkenheid bij hun acties.

Ook uw betrokkenheid bij de Rastriya Prajatantra Party-Nepal (RPP-N) hebt u niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst kan u uw keuze voor deze partij niet in het minst persoonlijk toelichten (CGVS 4/3/2010 p.6). Van de woelige recente geschiedenis van deze partij bent u evenmin op de hoogte. Zo kon u de verschillende afsplitsingen niet schetsen, noch toelichten (CGVS 4/3/2010 p.8). Evenmin kan u iets zeggen over een eventuele regeringsdeelname, bent u niet zeker over de datum van de laatste verkiezingen en kent u het resultaat van uw partij in deze verkiezingen niet (CGVS 4/3/2010 p.8-9). U kan de interne structuur van uw partij niet helder schetsen en weet evenmin wanneer de laatste partijconventie heeft plaatsgevonden (CGVS 4/3/2010 p.8-9). Evenmin heeft u nieuws over de recentste ontwikkelingen rond uw partij, hoewel u verklaarde het nieuws uit Nepal te volgen en de RPP-N wel degelijk hierin van zich laat horen (CGVS 4/3/2010 p.9-10). Al deze vaststellingen dwingen mij er toe geen enkele geloofwaardigheid te hechten aan het door u voorgehouden lidmaatschap van de RPP-N. Het document dat u ter staving van dat lidmaatschap hebt neergelegd, een brief van deze partij, is niet bij machte bovenstaande vaststellingen om te buigen. Het betreft hier een document dat een sterk gesolliciteerd karakter vertoont, waarvan bovendien de authenticiteit nauwelijks kan worden vastgesteld en om geloofwaardig te zijn, dient te kaderen in een coherent en plausibel relaas, quod non in casu.

Gelet op al bovenstaande vaststellingen is uw algemene geloofwaardigheid reeds danig aangetast dat ook de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw vader in gedrang komt. Voorts kan hier worden vastgesteld dat wat dit element betreft u evenmin enig begin van bewijs neerlegt. Daarnaast kent u geen enkel detail over de betrokkenheid van uw vader bij de National Congress Party (CGVS 4/3/2010 p.8). Uw zoektocht naar uw vader bleef eveneens beperkt tot informatie in te winnen bij de partij van uw vader, de NCP (CGVS 4/3/2010 p.15) en bij uw eigen partij, de RPP-N (CGVS 28/5/2010 p.5). U gaf deze ontvoering echter niet aan bij de politie, enige mensenrechtenorganisatie of het Rode Kruis (CGVS 3/4/2010 p.14 en 28/5/2010 p.5). Uw moeder beperkte haar pogingen tot af en toe informeren bij haar familie (CGVS 28/5/2010 p.5). Dit is weinig geloofwaardig voor een gezin die in de onzekerheid leeft over het lot van hun ontvoerde vader.

Al bovenstaande vaststellingen nopen mij er toe te concluderen dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw relaas en bijgevolg aan uw vrees te zullen worden vermoord door leden van de YCL in geval van terugkeer naar Nepal.

Ten slotte kan worden gesteld dat de situatie in Nepal op dit moment niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd in bijlage aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker “is niet akkoord met deze beslissing en zeker niet met de motivering ervan waarbij hem het statuut als vluchteling in de zin van de conventie van Genève en het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd” en onderwerpt de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legde op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen identiteitsstukken neer. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij *“Ik had enkel een paspoort maar dat bleef achter in Nepal”* (verslag DVZ) en op het Commissariaat-generaal *“Ik heb een CC [citizenshipcard] en paspoort (PP), en in het proces van naar het buitenland gaan heb ik dat aan de smokkelaar moeten geven, hij hield die bij”*, hij zou deze stukken 5 maanden alvorens zijn vertrek aan de smokkelaar gegeven hebben maar sindsdien *“niet meer gezien”* hebben en sinds zijn vlucht geen contact meer hebben met de smokkelaar (gehoorverslag CGVS 4.03.2010, p.10 en gehoorverslag CGVS, 28.05.2010, p.4). Verzoeker legt geen reisbescheiden neer terwijl van algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij *“reisde met een vals Nepalees paspoort met daarin mijn eigen foto. Ik heb het paspoort zelf niet in handen gehad Ik weet niet welke naar erin stond”* (verslag DVZ), doch in strijd hiermee op het Commissariaat-generaal *“Ik reisde met een Nepalees paspoort. Ik heb er niet in gekeken of het een vals paspoort was of mijn eigen paspoort. Ik werd gezegd dat als ze mijn identiteit zouden vragen ik mijn eigen naam moest zeggen.”* Aldus heeft verzoeker met zijn eigen paspoort gereisd, wat ook kan blijken uit zijn verklaring dat hij een paspoort had aangevraagd en verkregen en uit het feit dat hij thans bij zijn verzoekschrift een fotokopie van zijn identiteitskaart voegt. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij beroep diende te doen op een smokkelaar om legaal naar Europa te reizen, en derhalve evenmin dat hij geen paspoort kan voorleggen. Dit wijst erop dat verzoeker zijn documenten achterhoudt, wat zijn algehele geloofwaardigheid onderuithaalt.

3.2. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn asielmotieven niet aantoonde en zijn verklaringen vaag en tegenstrijdig voorkomen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. Verzoeker herhaalt Nepal te hebben ontvlucht omdat hij er geïsoleerd werd door de maoïsten en door leden van de “Youth Communist League” omdat zijn vader sympathisant was van de “Nepal Congress Party” en hij ook zelf politiek actief was voor de pro-monarchistische “Rastriya Prajatantra Party-Nepal”. Hij *“heeft een aantal nieuwe documenten gekregen die zijn relaas kracht bijzetten”*, en legt benevens voormelde *“kopie van zijn citizenshipcard”* een *“schrijven van communist party of Nepal maoïst waaruit blijkt dat hij bedreigd wordt door de maoïsten”* en een *“schrijven van zijn partij dat hij wel degelijk lid is en de bevestiging dat de verzoeker effectief problemen heeft in zijn land van herkomst met maoïsten”*.

3.2.1. Verzoeker gaat voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat zijn verklaringen dermate vaag en tegenstrijdig voorkomen alsook in strijd zijn met objectieve informatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker die zijn asielaanvraag steunt op zijn politieke activiteiten, geen algemene kennis van de Nepalese politiek aantoonde, en zijn verklaringen inzake zijn concrete problemen en vluchtmotieven evenmin kunnen overtuigen. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen of te vergoelijken maar beperkt zich dienaangaande tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar de *“huidige situatie te Nepal”* zijn evenmin dienstig, het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.2. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat het neerleggen van bijkomende bewijsmateriaal voldoende is om zijn relaas aan te tonen. Het volstaat immers niet allerlei documenten neer te leggen zonder tezelfdertijd aannemelijk te maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Daarbij is, zoals verweerder terecht aanwijst, het partijattest "*reeds in het administratief dossier aanwezig*" en weerlegt verzoeker de bevindingen in de bestreden beslissing niet. Voorts hebben partijgetuigenissen geen officiële karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze onvoldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. De brief van de maoïsten waarvan de vertaling ter terechtzitting wordt neergelegd, kan evenmin de hiaten in het asielrelaas herstellen nu verzoekers onwetendheid -ook over zichtbare en ingrijpende feiten zoals bombardementen en bloedige aanvallen- dermate frappant is dat niet aannemelijk is dat hij ooit door maoïsten werd gevangengenomen of in hun negatieve aandacht kwam. Verzoekers asielrelaas komt dan ook voor als een aaneenschakeling van boude beweringen en ongerijmdheden die niet worden toegelicht. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat "*De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd*" en "*manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoeker. (...) De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht*".

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing in het onderdeel "*motivering*" besloten wordt dat "*Al bovenstaande vaststellingen nopen mij er toe te concluderen dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw relaas en bijgevolg aan uw vrees te zullen worden vermoord door leden van de YCL in geval van terugkeer naar Nepal*" en "*Ten slotte kan worden gesteld dat de situatie in Nepal op dit moment niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld*" en de bestreden beslissing derhalve door uitdrukkelijk te verwijzen naar alle voorgaande bevindingen die ertoe deden besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas en die zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire bescherming schragen, alsook inzake artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet naar de actuele situatie in Nepal, wel degelijk en uitgebreid motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers verklaringen aangaande zijn politieke engagement en daaruit voortvloeiende vervolging, zijn ongeloofwaardig. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c, dient te worden vastgesteld dat het aanvoeren van algemene, ongestaafde en louter hypothetische bedenkingen geenszins afbreuk doen aan de

bevindingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in objectieve informatie toegevoegd aan het dossier. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen duidelijk dat hij niet betrokken was in de oorlog en ook geen kennis heeft van oorlogsfeiten, laat staan van willekeurig geweld. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK